

30

Отколе замъкъ дивенъ, издигнатъ надъ мъгли,
тъмнееше се мраченъ надъ мрачните скали,
а около градината-на-ехелъ засенена отъ грани,
където дългоцветни се мятаха фонтани.

Живееше въ тозъ замъкъ царъ славенъ и богатъ,
за своята жестокостъ по целий край познатъ,
бе ужасъ мисълта му и погледа му стърви,
каквато дума каже - тя бичъ е или кърви.

Веднѣжъ ~~въ~~ тоя замъкъ отбиха се певци,
едина ~~съ~~ бели власи, другъ съ златни къбърци,
на конъ въ рѣката съ арфа бе старца белобради,
а бодъръ тамъ следъ него вървеше момка млади.

И стареца му казва: Готви се синко мой,
съ най-отборните песни, гласътъ възшебенъ свой
сбери, и воля дай на душевния си пламъкъ!
Дано смекчимъ на царя сърцето - хладенъ камъкъ.

И въ залата висока съ съ вийи стълпове
те влязоха; а ето на своите тронове
съ жена си царя седна - той мраченъ и ужасенъ,
и мраченъ като буря, а тя - същъ месецъ ясенъ.

И ~~царя~~ удари по звучните струни -
и взре се царя сепнатъ въ душевни дълбини;
а ето че подхвана и момка унесенъ -
и стареца приглася на дивната му песенъ.

Те пеяха за младостъ, за пролетъ, за любовъ,
за мъжество, свобода и за свещенний зовъ
къмъ милостъ що сърцето човешко възвишава,
въ световната нетрайностъ що трайна } дава слава.

Стояха царедворци съ приведена глава;
и воините груби смутиха тезъ слова;
цариката съ съ слъзи отъ радостъ на очите
зе отъ гърди си роза и хвърли на певците.

инв. № 349
65